

La Cimera a Judici

23 24 25
maig
ALERTA
solidària

El 15 i el 16 de març del 2002 es va celebrar a Barcelona una Cimera de caps d'Estat i de Govern de la Unió Europea. La trobada va servir perquè centenars de milers de ciutadans es manifestessin en contra del model de construcció europeu. Foren multitudinàries manifestacions que col·lapsaren la ciutat i que varen ser seguides de prop per un desplegament policial sense precedents. Barcelona, i per extensió Catalunya, es veugué assetjada per unitats de policia espanyola desplaçades d'arreu de l'Estat espanyol. El tractat de Schenguen fou suspès i es produïren, un cop iniciades les mobilitzacions, 117 detencions. La majoria de les persones detingudes varen rebre tractes vexatoris en mans dels cossos policials. Els judicis, efectuats a les poques setmanes, majoritàriament absolgueren als acusats per no trobar indicis de delictes en els autos policials. Però tres anys després, dos nois d'Elx -detinguts, jutjats i finalment absolts dels càrrecs que se'ls hi imputaven- han aconseguit dur a judici els policies que van participar en la seva detenció. El judici se celebrarà a l'Audiència Provincial de Barcelona. Els 4 agents de la Policia Nacional que s'asseuran al banc dels acusats hauran d'afrontar els delictes d'acusació i denuncia falses, detenció il·legal, simulació de delictes, delictes de fals testimoni en causa criminal i dues fases lesions.

Alerta Solidària, prèviament al judici, vol fer un esforç de memòria per recordar aquells dies en què Barcelona es convertí en un «laboratori de la repressió» i al seu torn en una plataforma de denúncia ciutadana. Així, iniciem una sèrie d'entrevistes i relats amb els protagonistes d'aquells dies.

El 16 d'abril del 2002 vaig ser detingut per la Policia Nacional espanyola després d'assistir a la manifestació contra la globalització capitalista que va transcórrer pels carrers de Barcelona. Vaig optar pel bloc que millor em representava: el de la Plataforma Catalana contra l'Europa del Capital. Sóc redactor de la revista de l'esquerra independentista Poble Insurgent i en aquesta ocasió vaig estar venent revistes en el transcurs de la marxa. Com que la manifestació va assolir una participació massiva, el meu bloc (que anava l'últim) no va poder començar a avançar fins passades dues hores de les sis de la tarda. Cansat de veure com les revistes en un dia com aquell no es venien, vaig desmar-me dins la meua motxilla. Vaig, doncs, alternar la meua activitat a la manifestació. Tant vaig vendre revistes com vaig estar amb gent del meu barri, el Poblenou, com amb un altre petit grup d'amics provinents de Les Garrigues. La manifestació era festiva. Rèiem de l'ambient de setge de la ciutat i del desplegament sobredimensionat de la policia. L'últim tram de la manifestació el vaig fer

en solitari. A la Via Laietana vam veure els resultats dels sabotatges contra entitats bancàries i alguns edificis públics. El meu bloc no va participar en cap moment en aquestes accions.

En arribar a l'edifici de Correus la Plataforma es va dissoldre de forma pacífica.

La policia ens impedia continuar ja que havia carregat contra la part central de la marxa, escapçant-la, així doncs, en dos troços.

De cop i volta, un nombrós grup de vehicles de la policia i agents motoritzats, es comencen a desplegar per l'encreuament del Passeig Marítim i la Via Laietana. Es posen en disposició d'atac, sembla que per començar una carrera veloç en direcció a Colom. Jo, de la mateixa forma que la major part del meu bloc, m'aparto i em situo a la vorera que dona a mar, justament davant d'un bar que hi fa cantonada. Allí, un grup de gent xiula el dispositiu policial però els incidents no van més enllà. Quan ja em dispo a anar cap al metro per arribar al meu barri, em trobo un grup de sis persones, algunes d'elles vin-

culades al món mediàtic dins l'esquerra independentista. Parlem una estona i decidim anar cap al Raval, una zona que suposem en calma, per prendre alguna cosa i anar tirant cap al concert.

Via Laietana, plaça Sant Jaume, carrer Ferran, Rambla de les Flors, carrer Nou de la Rambla i Rambla del Raval. Aquest és el recorregut que fem. En uns vint minuts, aproximadament. A la Rambla de les Flors ens trobem amb dos companys, també vinculats als mitjans, que pugen en direcció Plaça Catalunya. Ens saludem, parlem una estona, però ells decideixen continuar amunt.

A l'encreuament entre Rambla del Raval i carrer Nou de la Rambla, divisem un grup d'uns quinze encaputxats que se'ns aproximen. Accelerem una mica el pas pel carrer Nou de la Rambla i a la dreta veiem que ens aproximem a una comissaria, la del Raval. El grup de vint encaputxats ens segueix. De sobte, al crit de "Policia!", el grup se'ns tira a sobre. De males maneres, ens posen de cara a la paret de la comissaria.

Som set, més un altre grup de vuit persones que també circulava pel carrer en aquell moment. Ens fan deixar les nostres pertences al terra. Ens registren alhora que ens donen cops de ma al clatell. Un núvol de fotògrafs de premsa ens rodeja. Quan s'aturen a la meua motxilla semblen interessats. Van parlant entre ells. «Mira, mira, lo que lleva este». Evidentment, són les revistes. Els hi ha picat la curiositat. A J.P també li han trobat documentació política relacionada amb l'EI. A J.P el fan sortir del grup i li fan identificar la gent amb qui anava. D'aquests, ens criden a dos més, l'A.V i jo mateix. Ens fan reconèixer les nostres pertences i ens ordenen a entrar a la comissaria acompanyats d'un membre de l'altre grup que han interceptat, Francesc Torrents.

La majoria d'agents que ens han identificat al carrer van de paisà. Obeixen al que sembla ser un cap de policia, que també va de paisà.

És un home d'uns cinquanta anys, ulleres amb la barilla dorada, miop, canós. Aquesta persona, un cop som a dins la comissaria, ens informa que hem estat detinguts perquè a nosaltres (i a molts més, afegeix) ens han vist llançar pedres contra la policia i volcant contenidors. Estem asseguts i davant nostre tenim quatre agents de paisà que ens miren i ens registren les pertences. Hi ha un agent de paisà que em crida l'atenció. Una tren-

tena d'anys, de rostre afectat per cicatrius de varicel·la, sabates esportives vermelles, mirada penetrant. M'és familiar. Mentres ho penso, ell «pren la iniciativa» i dirigint-se a mi, en català, em diu que la meua cara «li sona molt, no ens hem vist abans?». Dedueixo que és un policia de la Brigada d'Informació amb qui, probablement, ja he tingut alguna altra topada. Tot i que ja ho han fet a fora, ens registren de forma exhaustiva les nostres pertences. En el cas del menor Francesc Torrents, li és intervinguda una pancarta que demana l'apropament dels presos bascos al País Basc. Això enfurisma especialment als policies que tenim davant en aquell primer moment dins la comissaria. A mi m'intervenien 19 revistes Poble Insurgent i alguns pamflets que m'han donat durant la manifestació.

D'un a un, ens van conduint a una altra estança de la comissaria, on ens fan fotografies i ens deixen davant de la paret, mirant al terra, durant aproximadament una hora.

Sóc el primer en ser conduït a aquest "segon espai" però observo clarament com allà on resten els meus companys, els policies s'han enfurimat definitivament amb Francesc Torrents i el comencen a atonyinar. Els policies que estan amb mi m'ordenen que no miri cap als altres companys. De tant en tant, algun agent ve per darrera i em dona cops al clatell. Durant una estona, uns dels agents em fa doblegar la cintura tot mirant el terra. Em fa estar-me així una estona, fins que em pregunta si em fa mal. Li responc que sí, i d'un cop brusc, em fa incorporar. Els altres detinguts comencen a arribar a aquesta sala, on també els hi fan fotografies. Ens van canviant de paret. Quan estic sol en una de les parets, un dels agents de paisà, que em resulta familiar, se m'acosta i intenta interrogar-me. És «el meu amic». Em pregunta on milito, si escric a la revista Poble Insurgent, a quina organització pertany la revista i a on es ven la revista. A totes les preguntes li responc amb evasives. Se'n cansa i de moment, em deixa en pau.

Quan ja han acabat de fer-nos fotos, s'emporten a Francesc Torrents i poc després, a nosaltres tres, ens fan sortir a l'exterior acompanyats de dos agents uniformats. No anem enmanillats. L'agent ens diu que «aquest cop hem tingut sort» i que «anem a donar una volta per Barcelona i que ens deixaran anar a casa». Ens introdueixen en una furgoneta blindada i ens condueixen a

la comissaria de la Verneda. Allí, ens prohibeixen mirar cap endavant i ens fan abaixar el cap i posar les mans darrera l'esquena.

Durant més de dues hores romanrem en aquesta postura tot i que serem conduïts amunt i avall de la comissaria, on ens fan fer nombrosos tràmits per poder ingressar a les cel·les.

Durant aquesta estona sovint som agredits pels agents que ens condueixen, ja que al·leguen que aixequem una mica el cap o que «juguem amb els dits». Abans de ser introduïts a cel·la, quatre hores després d'haver estat detinguts, se'ns llegeix els nostres drets i se'ns informa del motiu de la detenció. Finalment, ens posen dins d'una cel·la, amb companyia de vuit persones més. No tenim espai per dormir.

Romanem a les cel·les des de la matinada del dissabte al diumenge fins a mitja tarda del dilluns. La primera nit no se'ns dona de menjar. La resta d'àpats (esmorzar, dinar i sopar) ens són subministrats. Són entrepanes (de tonyina i de truita de patates) sense oli, secs, que ens provoquen molta set. No ens donen res per a veure, però. No ens deixen anar al lavabo excepte dues vegades al dia, i molta gent es veu obligada a orinar a les cel·les. Les cel·les no estan netes i no les netegen. Hi ha escarabats. No tenim mantes ni malfegues per dormir. No en queden, diuen. Els agents que ens vigilen juguen psicològicament amb nosaltres; ens pregunten si volem unes cerveses o si volem anar a fer un aperitiu, se'n riuen dels mals que alguns detinguts manifesten (mal de queixal i còlics nefrítics, provocats per la humitat i la duresa del terra on estem estirats). Finalment, a mitja tarda del dilluns ens traslladen, enmanillats de dos en dos, a jutjats. Als calabossos dels jutjats hi som mig dia més, sense menjar ni veure.

Tant A.V, J.P com jo som deixats en llibertat condicional. Se'ns acusa desordres públics i atemptats. La fiscalia ens demana quatre anys i mig per A.V i per a mi. I sis anys, per agravant de «disfressa» (portava una braga al coll i uns calçotets negres -sí, sí- a la motxilla) a en J.P.

El nostre judici (procediment ràpid), després d'un aplaçament és el 19 d'abril. Deu dies després rebem la notificació de la nostra absolució. No queda provat, tal i com al·lega la fiscalia, que participéssim als aldarulls del Paral·lel.

Lluís S. «Pingu»